

נושאים על האנוסה פרק אחד עשר יבמות ק.

עין משפט גב מצוה

בב א ב מיי פ"ב מהל' תרומות הלכה כד:
 בב א מיי פ"ו מהל' גמנות עיני הלכה י:
 בד ד מיי פ"ב מהל' פסחיה הלכה ו סמג עשין קו טו"ש ח"מ סימן טו פ"ג ב:
 בה ה מיי פ"ו מהל' פסחים הלכה ו סמג עשין קו טו"ש ח"מ פ"ד סי' רסו ע"פ סג:
 בו ו ז מיי פ"ב מהל' גמנות הקדמות הלכה י:
 בז ח מיי פ"ה מהל' פסחים הלכה י:
 בח ט מיי פ"ה מהל' פסחים הלכה י:
 בב י מיי פ"ב מהל' גמנות הקדמות הלכה י:
 לב כ מיי פ"ה מהלכות יבמות הלכה ו טו"ש ח"מ פ"ה סי' קטו ע"פ פ"ג:

מעשר עני. המתחלק בתוך הצית ואר"ת למי גווי מעשר עני הוא כדאמר בפרק צמחא לדברים (דף פד:) כלן מעשר עני המתחלק בתוך הצית כלן מעשר עני המתחלק בתוך הגרנות ומעשר עני המתחלק בתוך הצית היינו (א) ערב פסח דתנינא בסיפרי כחוב אחד אומר (דברים יד) מקצה שלש שנים תזילא וגו' והנחת בשעריך דמשמע שצריך להניחו בגורן ובזין עניים וטולין אומו וכחוב אחד אומר (שם נו) כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתת וגו' דמשמע שצ"ע מלקו מדכתיב ונתת הא כיצד עד הפסח שהוא זמן גשמים ואם מניחו בתוך נפסד מחלק בתוך ציתו והו מעשר עני המתחלק בתוך הצית דכתיב ציה נמיהו ומפסח שהוא זמן ציעור היה מניחו בגורן והיה הפקר ולא היה צו דין חלוקה:

והשירים מתפורין. פי' בנותן מקום שמתנין שם תרומת הדשן ואין נראה לר"י דתנינא פרק טבול יוס (ובמס' קד) ר' חנינא ז' אנטיגנוס אומר ז' צמים היו שם אחד צמורחו של מוצח ואחד צמורחו של כבש ואותו שהיה צמורחו של מוצח היו נותנין שם מורלות העוף ודישון מוצח הפנימי והמורה והו אותה של תרומת הדשן כדמוכח המס והו שהיה צמורחו של כבש היו שורפין (ו) פסולי קדשי הקדשים וצמורחו של כבש שורפין קדשי קדשים היו מתפורים שירים (ו) דהכל דהא מתפורין היינו נשרפין דהא פסולו בצעלים ואמרין בפרק כיצד לזין (פסחים דף פג: וס) כל שפסולו צדס וצבעלים תעובר לרובו ויוצא לצית השרפה וכה"ג תנן בטוטה (דף כז:) עד שנת נמחקה המגילה אמרה איני שולח מגילתי עד נגזת ומנחתה מתפורת על צית הדשן וע"כ היינו לשריפה דקחשיב לה צדי אותן שנמחותיהן נשרפות: היו

בריה בפני עצמה ניהו עבד נמי דלמא אתי לאסוקי מתרומה ליוחסין ערל ושמא משום דמאויסי נושא אשה שאינה הוגנת לו משום קנסא אלא אשה מאי טעמא לא פליגי בה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע חד אמר (א) משום גרושה וחד אמר משום יחוד מאי בינייהו בי דרי דמקרב למתא ולא שכיחי (ב) בהו אינשי אי נמי דמרחק ושכיחי (ג) בה אינשי וכולן משגרין להם לבתיהן חוץ מטמא ונושא אשה שאינה הוגנת לו אבל ערל משגרינן ליה מאי טעמא משום דאניס טמא נמי הא אניס האי נפיש אונסיה והאי לא נפיש אונסיה תנו רבנן העבד והאשה אין חולקין להם תרומה בבית הגרנות ובמקום שחולקין נותנין לאשה תחלה ופוטרין אותה מיד מאי קאמר הכי קאמר (א) במקום שחולקין מעשר עני נותנין לאשה תחלה מ"ט משום זילותא אמר רבא מרישא כי הו אתו גברא ואתתא לדינא קמאי הוה שרינא תיגרא דגברא ברישא אמרינא דמייחייב במצות כיון דשמענא ליה שרינא תיגרא דאתתא ברישא מ"ט משום זילותא: הגדילו התערובות וכו': שיהירו אי בעי אין אי לא בעי ואמאי לישא שפחה אינו יכול בת חורין אינו יכול אמר רבא אימא (א) כופין אותן ומשחררין זה את זה: נותנין עליהם חומרי וכו': למאי הלכתא אמר רב פפא ילמנחתה נקמצת כמנחת ישראל ואינה נאכלת (ב) כמנחת כהנים הא כיצד יהקומין קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן איקרי כאן (ג) כל שממנו לאישים הרי הוא בבבל תקטירו א"ר יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי דמסיק להו לשום עצים בר' אלעזר דתניא רבי אלעזר אומר

(א) [לעיל פ"א] (א) ז"ל ביה. יע"ן, (א) [מנחות ע"ג: ע"ג]. טוטה כב, (ז) זכמים ע"ו: מנחות נח. טוטה כב. וימא מו; (ט) טוטה כג. זכמים ע"ו: מנחות ק"ו: וימא מו; (י) [טוטה כג. מנחות ע"ג: א]. [ג"עין מא: ט] (ח) ט"א אין זה (ט) ג"ע"א: מקדש, (י) [גל מלאמי מילתא דר"ה] כן אטיגנוס רק בתורת כהנים פסד ויקרא פ"ט ט הלכה ג ר"ח ב"א וכו' זה שמורחו של כבש שם היו נותנין מורלות העוף וכו' זה שממנו של מוצח שם היו שורפין פסולי קדשי קדשים ואינשי העוף וכו' קלס ע"כ ועיין מוספות זכמים פ"ד ד"ה דישון, ט ז"ל דהא מתפורין דהכל:

תורה אור השלם

1. כל הפקחה אשר תקריבו לך לא תעשה קמין כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך: ויקרא ב' א 2. קרבן ראשית תקטירו אתם לך ואל המזבח לא יעלו לר"ח ניהו: ויקרא ב' ב

גליון הש"ס

גב' כופין אותן ומשחררין בה. עי' בטוטה ע"ו אכן חגיגה דף ג ב"ה וישא שפחה כב"ה:

הגהות הב"ח

(א) גב' הכי קאמר (במקום שחולקין מעשר עני) תא"ת. וי"צ ט"א כמעשר עני המתחלק בתוך הצית: (ב) רש"י ד"ה מעשר עני וכו' כדכתיב (לגר לימוס ולגלמנה) תא"ת. וי"צ (א) תוס' ד"ה מעשר וכו' היינו עד פסח דתנינא: (ז) ד"ה והשירים וכו' שורפים שם פסולי:

(א) לריה ניהו אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשום עצים הניחא לר' אלעזר אלא לרבנן מאי איכא למימר דעביד לה בר' אלעזר ברבי שמעון דתניא (ר' אלעזר בר' שמעון אומר הקומין קרב לעצמו והשירים מתפורין על בית הדשן ואפילו רבנן לא פליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון אלא במנחת חומא של כהנים דבת הקרבה היא אבל הכא אפי' רבנן מודו: **בתני** ז' מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם: היו

הקטרה היא ומותר לעשות כן מפני תקנת עולה וזכמים אומרים תעובר לרובו ויוצא לצית (א) לריה ניהו אי אתה מעלה אבל אתה מעלה לשום עצים הניחא לר' אלעזר אלא לרבנן מאי איכא למימר דעביד לה בר' אלעזר ברבי שמעון דתניא (ר' אלעזר בר' שמעון אומר הקומין קרב לעצמו והשירים מתפורין על בית הדשן ואפילו רבנן לא פליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון אלא במנחת חומא של כהנים דבת הקרבה היא אבל הכא אפי' רבנן מודו: **בתני** ז' מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון אם בן שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני חולצין ולא מייבמין וכן הוא להם חולץ ולא מייבם: היו

מנחת חוטא כהן, שמציא על שמיעת קול או על ציור שפמים או על טומאת מקדש וקדשי גדלי דלות, ופליגי רבנן עליה דר"ש ואמר והיה לכהן כמנחת חוטא ונתנו לו וי"צ דר"ש ליה לקראתם כפי, וכי נאמר והיה לכהן ממנו, לא נאמר אלא [מנחת] מנחת חוטא של ישראל, מה של ישראל נקמתה חף מנחת חוטא של כהן נקמתה חף מזה מנחת ישראל שיריה נאכלין חף זו שיריה נאכלין, מ"ל והיה לכהן מנחתה, הא כיצד, הקומין קרב לעצמו והשירים קריבין לעצמם, ולית ליה כל שממנו לאישים כלל, ר"ש פליגי עליה ואמר קומין קרב לעצמו והשירים מתפורין לאיזו (טוטה כג). דבת הקרבה היא. דמקום חובתו נבדח דלך צדי קמילה (טוטה).